

Regjeringen, som det er min Hensigt at gjøre. Jeg siger altsaa, at det er Regjeringen, som har foranlediget, at disse Spørgsmaal have faaet den Karakter, de have, idet den for disse enkelte Spørgsmaals Vedkommende ifjor har fremfaldt først en Dpløsning af Folkethinget, og da det ikke lykkes Regjeringen at sætte sin Villie igjennem, endnu en Dpløsning, og efterat begge disse Dpløsninger vare gaaede Regjeringen imod, indtog den et Dpløsningerne fuldstændig ignorerende Standpunkt med Hensyn til disse Spørgsmaal og gjentog de samme Forbringinger, som ikke blot Thinget her gjentagne Gange, men Vælgerne to Gange havde vist Regjeringen, at den ikke vilde kunne sætte igjennem ligeoverfor Folkets Flertal. Disse Spørgsmaal havde dernæst faaet en dobbelt Karakter, idet deres Gjennemførelse, efter almindelige Begreber var blevet en Uressag for Regjeringen. Naar en Regjering opløser to Gange i Anledning af saadanne Uoverensstemmelser, bruger saadanne Midler og fastholder en Politik saa haardt, som den nuværende Regjering har gjort, tror jeg ikke, at jeg bruger for stærkt et Udtryk ved at sige, at Regjeringen har gjort disse tre Spørgsmaals Vedtagelse og Gjennemførelse til en Uressag for sig. Dette vanskeliggjorde naturligvis en Uoverenskomst, idet disse Spørgsmaal derigjennem fik en stærkere Karakter, end de ellers vilde have faaet. Paa den anden Side fik de lige overfor Folkethinget en anden Betydning, end de ellers vilde have faaet, idet de fik en konstitutionel Betydning. Jeg kan nemlig ikke opfatte den høie Regjerings Holdning lige overfor Folkethinget som Andet end et Forsøg paa ved et stærkt Pres, et usædvanligt Pres, at tvinge dette Thing til paa disse Bevillingsspørgsmaals Omraade at give efter for de Forbringinger, som Regjeringen saaledes havde gjort til sine, og som det var den en Hønnøjsag at føre igjennem. Lige overfor et saadant Forslangende fra den høie Regjerings Side var det en Nødvendighed for Folkethinget at gjøre Modstand, ikke fordi det var en formel Uressag, men fordi Thinget havde den Pligt at hævde sin grundlovmæssige Ret og Vælgernes grundlovmæssige Ret til paa saadanne Spørgsmaal ikke at lade sig tvinge af Regjeringen og Andre. Det kom altsaa til at dreie sig om, hvorvidt Folkethingets Bevillingsret med Hensyn til at nekte rent finansielle Spørgsmaal skulde staa ved Magt eller ikke, hvorvidt Folkethingets Ret til at sige Nei skulde anerkjendes eller ikke. Da jeg havde den Ære at være Ordfører i denne Sag ved Finantslovens 3die Behandling gjorde jeg allerede opmærksom paa, at Folkethinget var bundet i saa Henseende; jeg udtalte: „Den principielle Forbring, der ligger til Grund for vor Modstand, kunne vi ikke frasæbe, og de Negtelser, der ere et Udtryk herfor, vil man ikke kunne vente, at dette Thing vil kunne give efter i eller vil give efter i.“ Jeg har dernæst gjentaget

dette, da Finantslovsforslaget, efterat være behandlet i Landstinget, var til æneste Behandling her i Salen, og jeg har gjort dette meget omhyggeligt, fordi jeg ikke ønskede, at der fra nogen Side skulde være nogen Tvivl om vor Stilling i saa Henseende. Jeg har ved den Leilighed udtalt, at „med Hensyn til de tre rene Bevillingsforbud have vi allerede ved 2den Behandling klart og tydelig sagt og ved 3die Behandling, da der yttrede sig den mindste Tvivl, gjentaget, at fra disse Forbringinger kan Folkethinget ikke vige.“ Jeg motiverede dette saaledes, som jeg idag kortelig har antydnet, ved at udtale, at det kunde vi ikke gjøre, uden at opgive den Ret, som det var vor Pligt at hævde som Repræsentanter for den Befolkning, der havde sendt os herind, at vi altsaa med Hensyn til den finansielle Side af disse Spørgsmaal stode paa den yberste Grændse af, hvad vi kunde give efter paa, hvorfor vi ogsaa med Hensyn til de 3 Forslangender, som jeg gjentagende den Dag havde præciseret, skjøndt de i og for sig udgjorde ringe Bevillingsspørgsmaal, vare nødsagede til at staa fast. Jeg tilføiede: „Gaa vi et Skridt videre, saa handle vi ikke blot imod det Mandat, som nu igjennem to Dpløsninger er givet Folkethinget, men imod, hvad det er vor Pligt at gjøre overfor den Forsamling, vi skulle forsvare, og en saadan Estergivenhed fra Folkethingets Side vilde føre til Konsekvenser, som ikke blot for dette Thing, men for hele den politiske Forhandling i Fremtiden og for det andet Thing vilde være af en skjæbnesvanger Natur.“ Jeg tror, at dette er tilstrækkeligt til at vise, at der fra vor Side ikke kunde ventes Indrømmelser med Hensyn til den finansielle Side af disse 3 Spørgsmaal. Jeg har, for at der ikke skulde være nogen som helst Uklarhed om, hvad det var for finansielle Spørgsmaal, hvori disse Spørgsmaal bestode, hvor Folkethinget bestemt maatte hævde sit Nei, ved Finantslovens æneste Behandling her i Salen udtalt, hvilke disse Spørgsmaal vare. Jeg sagde dengang, at det første af disse Spørgsmaal, nemlig Dyrtidstillæget, var et Bevillingsspørgsmaal, et Spørgsmaal, om man skal bevilge til Embedsmændenes Dyrtidstillæg den Sum, som bliver nødvendig, naar man gaar til 4,400 Kr. som Maximalgrændse, eller kun den Sum, som bliver nødvendig, naar man gaar til 2,500 Kr. Det andet er Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal forsøge Lilstudet til Universitetet til 150,000 Kr. eller blive staaende ved de hidtilværende 50,000 Kr., og det tredie Spørgsmaal er Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal bevilge 2—3 Millioner Kroner eller 5 Millioner Kroner til et Skib. Jeg antager, at disse Spørgsmaal allerede dengang — det var ialtsald min Hensigt — bleve saa klart præciserede, at der hverken kunde lægges Mere eller Mindre ind i dem, at det ikke kunde blive Gjenstand for Misforstaaelse, hvad det her dreiede sig om. Jeg har nu atter idag frem-